

Список використаних джерел:

1. Boschee J. Toward a Better Understanding of Social Entrepreneurship: Some Important Distinctions [Електронний ресурс] / J. Boschee, J. McClurg. – 2003. – Режим доступу до ресурсу: www.se-alliance.org/better_understanding.pdf
2. Herman R. Donor Reactionsto Commercial Activities of Nonprofit Organizations: An American Case Study / R. Herman, D. Redina. // International Journal of Voluntary and Nonprofit Organizations. – 2001. – №12. – С. 157 – 169.
3. Thompson J. Social Entrepreneurship — A New Lookat the People and the Potential / J. Thompson, G. Alvy, A. Lees. // Management Decision. – 2000. – №38. – С. 338 – 348.
4. Weisbrod B. TheFutureoftheNonprofitSector: Its Entwining with Public Enterprise and Government / Burton Weisbrod. // Journal of Policy Analysis and Management. – 1997. – №1. – С. 541 – 555.

Кришук А.Ю.

аспірант,

Київський національний торговельно-економічний університет

Роль недержавного сектору в сфері надання соціальних послуг

Відповідно до Конституції Україна задекларувала себе як соціальну державу, яка визнає людину найвищою соціальною цінністю, розподіляє суспільне багатство згідно з принципом соціальної справедливості та піклується про зміцнення громадянської злагоди у суспільстві.

Основними завданнями соціальної держави є створення умов для реалізації соціальних, культурних та економічних прав людини, сприяння самостійності і відповідальності кожної особи за свої дії, надання соціальної допомоги тим громадянам, які з незалежних від них обставин не можуть забезпечити достатній рівень життя для себе та своєї родини [1].

Все вище викладене передбачає підтримання постійного покращення добробуту населення та приділення особливої уваги групам ризику. А в контексті євроінтеграції Україна має поступово наближати рівень життя свого громадянського суспільства до європейських стандартів життя.

Важливою складовою соціальної політики та соціального захисту населення Євросоюзу є система соціальних послуг. Втім, незважаючи на те, що ще в 2003 р. було прийнято Закон України «Про соціальні послуги», механізми державного управління такими послугами залишаються недостатньо розробленими та впровадженими. А відтак, багато положень вказаного закону неможливо реалізувати на практиці [2].

Іншими словами, можна припустити, що для належного виконання державою соціальних послуг необхідне залучення також і недержавних організацій.

У Законі «Про соціальні послуги» передбачено: «Сфера надання соціальних послуг заснована на використанні та розвитку всіх форм власності і складається з державного та недержавного секторів. До недержавного сектору також відносяться громадські, благодійні, релігійні організації та фізичні особи, діяльність яких пов'язана з наданням соціальних послуг» [3].

Проте, система надання соціальних послуг за рахунок недержавних організацій перебуває на початковому етапі свого розвитку та потребує подальшої адаптації до потреб населення.

Недержавні організації здатні краще та швидше реагувати на потреби громадянського суспільства, особливо груп ризику, та здатні забезпечити ефективнішу роботу з клієнтами [4].

Зокрема, недержавні організації, які працюють з групами підвищеного ризику щодо інфікування ВІЛ, надають доволі широкий спектр не лише соціальних, але й соціально-медичних послуг в рамках програм зменшення шкоди, замісної підтримувальної терапії тощо. Метою профілактики, яку проводять НУО, є зниження темпів поширення ВІЛ-інфекції та інших

небезпечних інфекцій та супутніх захворювань шляхом проведення комплексу заходів щодо зменшення ризику інфікування [5].

Незважаючи на активне та динамічне зростання недержавних організацій, більшість з них стикаються з рядом труднощів. По-перше, фінансування – в Україні лише незначна частина організацій отримує фінансування від держави. Більшість існує за рахунок міжнародних донорів та фінансування від комерційної діяльності, такої як соціальне підприємництво.

Іншими проблемами є: відсутність достатнього рівня кваліфікації у працівників та відсутність можливості покращення цього рівня; низькі рівні активності та довіри з боку громадськості до недержавних організацій; недостатня відкритість влади й бажанням співпрацювати з недержавним сектором; а також відсутність досвіду роботи у недержавних організацій із державним сектором [2],[4].

Нині перед Україною стоїть завдання максимально наблизити рівень життя громадян до європейських стандартів за рахунок впровадження системи соціальних послуг. Для цього необхідним є широке залучення недержавного сектору та вирішення ряду проблем у зв'язку із цією міжсекторальною співпрацею.

Список використаних джерел:

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – 1996. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
2. Дубич К. Участь громадських організацій в публічному управлінні системою соціальних послуг // Журнал «Державно-управлінські студії» [Електронний ресурс] // Київ., 2017. – № 2 (17). – Режим доступу: <http://www.dus.nayka.com.ua/?op=1&z=26>
3. Закон України «Про соціальні послуги» [Електронний ресурс]. – 2003. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/966-15/ed20091230>
4. Горемикіна Ю. Проблеми розвитку недержавних організацій у сфері надання соціальних послуг /Науково-економічний та суспільно-політичний

журнал «Демографія та соціальна економіка» // Київ, 2009. – № 1 (11). – С. 161–168.

5. Оптимізація міжсекторальної співпраці сімейних лікарів та соціальних працівників у процесі надання соціально-медичних послуг групам підвищеного ризику інфікування ВІЛ, туберкульозом, вірусними гепатитами та людям, які живуть з ВІЛ. Методичні рекомендації / Л. Ф. Матюха, Г. В. Бацюра, О. К. Надута-Скринник [та ін.]. Київ, 2017. – 40 с.

Крюкова І.О.,

*к.е.н., доцент кафедри теоретичної та прикладної економіки
Державного університету інфраструктури та технологій*

Передумови для розвитку соціального підприємництва в Україні

Соціальне підприємництво (СП) в Україні стає модним трендом, оскільки обговорюється на різноманітних подіях і привертає увагу багатьох представників громадських організацій, ініціативних груп чи просто активних людей. Використання підприємницьких підходів до вирішення соціальних проблем дозволяє менше дивитися на державний бюджет, якого катастрофічно не вистачає на все, і забезпечує більш-менш сталий розвиток для вразливих груп суспільства, що підносить СП на новий рівень розвитку в Україні. Всеукраїнський ресурсний центр розвитку СП «Соціальні ініціативи», досліджуючи цей феномен, проаналізував низку можливостей для розвитку СП в Україні[8]. До створення все більшої кількості соціальних підприємств в Україні спонукатимуть наступні передумови:

1.Інституціональна неврегульованість СП державою.

Відсутність закону з регулювання соціального підприємництва- це велика можливість вибрати для соціального підприємства найбільш оптимальну організаційно-правову форму (ОПФ), як з точки зору бізнес-моделі, так і з точки зору особливостей оподаткування. А це означає, що зародок соціального